

LBRIS

We know
books

Jonathan Swift, D.D.

Călătoriile lui Gulliver

Traducere de Elena Viłceanu

Ilustrații: Șerban Andreescu

SWIFT, JONATHAN

Călătoriile lui Gulliver / Jonathan Swift ; trad. din lb. engleză de Elena Vîlceanu ; il.: Șerban Andreescu. - București : Didactica Publishing House, 2024

ISBN 978-606-048-733-3

I. Vîlceanu, Elena (trad.)
II. Andreescu, Șerban (il.)

Gulliver's Travels

© 1726–1727, Jonathan Swift

© 2024, Editura Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Adresa: Splaiul Unirii nr. 16,

Clădirea Muntenia Business Center, etaj 5, cam. 506, București

ISBN: 978-606-048-733-3

Editor coordonator: Florentina Ion

Traducere: Elena Vîlceanu

Ilustrații: Șerban Andreescu

Corector: Eugenia Oprea

DTP: Alina Perțea

Pentru informații și comenzi, vă rugăm să ne contactați la:

Tel./fax: +40-21-410.88.18; +40-21-410.88.10;

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

CUPRINS

EDITORUL CĂTRE CITITOR	7
SCRISOARE DE LA CĂPITANUL GULLIVER CĂTRE VĂRUL SĂU SYMPSON	9
PARTEA I. CĂLĂTORIE ÎN LILLIPUT.....	15
Capitolul I	15
Capitolul II	29
Capitolul III.....	43
Capitolul IV	53
Capitolul V.....	60
Capitolul VI	70
Capitolul VII	84
Capitolul VIII.....	96
PARTEA A II-A. CĂLĂTORIE ÎN BROBDINGNAG..	105
Capitolul I	105
Capitolul II.....	120
Capitolul III.....	128
Capitolul IV	141
Capitolul V	147
Capitolul VI	159
Capitolul VII.....	169
Capitolul VIII.....	178
PARTEA A III-A. CĂLĂTORIA ÎN LAPUTA, BALNIBARBI, GLUBBDUBDRIB, LUGGNAGG ȘI JAPONIA	193
Capitolul I	193
Capitolul II.....	200
Capitolul III.....	212
Capitolul IV	221
Capitolul V.....	229
Capitolul VI	240
Capitolul VII.....	248

Capitolul VIII.....	253
Capitolul IX.....	262
Capitolul X.....	267
Capitolul XI.....	277

PARTEA A IV-A. CĂLĂTORIE ÎN ȚARA

HOUYHNHMILOR.....	283
Capitolul I.....	283
Capitolul II.....	291
Capitolul III.....	298
Capitolul IV.....	305
Capitolul V.....	311
Capitolul VI.....	320
Capitolul VII.....	328
Capitolul VIII.....	337
Capitolul IX.....	345
Capitolul X.....	353
Capitolul XI.....	362
Capitolul XII.....	373

EDITORUL CĂTRE CITITOR

[Așa cum apare în ediția originală]

Autorul acestor *Călătorii*, domnul Lemuel Gulliver, este vechiul și bunul meu prieten; există, de altfel, și o relație de rudenie între noi, din partea mamei. Să fie vreo trei ani de când domnul Gulliver, sătul de adunăturile de oameni curioși care veneau la casa lui din Redriff, a cumpărat o mică bucată de pământ cu o căsuță convenabilă lângă Newark, în Nottinghamshire, țara lui natală; acolo trăiește și acum, ca pensionar, dar încă respectat de vecinii săi.

Deși domnul Gulliver este născut în Nottinghamshire, unde locuia tatăl său, l-am auzit spunând că familia sa vine din Oxfordshire; spre confirmarea acestui fapt, am observat în curtea bisericii de lângă Banbury din acea regiune mai multe morminte și monumente cu numele de Gulliver.

Înainte să plece din Redriff, a lăsat în mâinile mele acest manuscris și libertatea de a face cu acesta orice consider eu de cuviință. L-am analizat cu atenție, de trei ori. Stilul este cât se poate de simplu și concis, iar singurul defect pe care l-am găsit este că autorul, în maniera obișnuită a călătorilor, descrie totul prea amănunțit. Totul are un aer cât se poate de real și, într-adevăr, autorul a fost atât de distins pentru credibilitatea lui, încât s-a născut o zicală printre vecinii lui din Redriff, atunci când cineva afirma ceva – să se spună că e atât de adevărat, de parcă-i spus de domnul Gulliver însuși.

La sfatul mai multor persoane respectabile cărora, cu permisiunea autorului, le-am împărtășit manuscrisul,

mă aventurez acum să îl trimit în lume, în speranța că poate fi, cel puțin pentru un timp, o mai bună distracție pentru ai noștri tineri nobili decât obișnuitele mâzgăleli despre politică și partid.

Acest volum ar fi fost de cel puțin două ori mai mare, de nu aș fi tăiat cu îndrăzneală nenumărate pasaje referitoare la vânt și maree, precum și la variația și declinația magnetică din multele călătorii, împreună cu descrierile minuțioase ale gestionării navei pe furtună, în stilul marinarilor; asemenea am procedat și cu documentarea longitudinii și a latitudinii; pentru asta, am motive să cred că domnul Gulliver ar putea fi un pic nemulțumit. Dar am fost hotărât să potrivesc lucrarea cât mai bine la priceperea generală a cititorilor. Însă, dacă propria ignoranță în treburile maritime m-a determinat să comit unele greșeli, eu singur sunt răspunzător pentru acestea. Și, dacă un călător are curiozitatea de a vedea întreaga lucrare, așa cum a venit din mâinile autorului, voi fi gata să-i satisfac dorința.

În ceea ce privește orice alte detalii referitoare la autor, cititorul va primi satisfacție de la primele pagini ale cărții.

Richard Sympson

SCRISOARE DE LA CĂPITANUL GULLIVER CĂTRE VĂRUL SĂU SYMPSON

Scrisă în anul 1727

Sper că vei fi gata să îți asumi public, oricând vei fi chemat să o faci, că, prin neobositele și dese tale îndemnuri, m-ai convins să public o foarte vagă și incorrectă relatare a călătoriilor mele, cu instrucțiunea de a angaja un tânăr domn de la o oarecare universitate să le așeze în ordine și să corecteze stilul, așa cum a făcut vărul meu Dampier, la sfatul meu, cu cartea lui intitulată *O călătorie în jurul lumii*.

Dar nu îmi amintesc să îți fi acordat puterea de a conșimți ca să fie omis ceva și cu atât mai puțin ca să fie adăugat ceva; așadar, în cea din urmă privință, renunț prin prezenta la orice aprobare de acest fel; în special la un paragraf despre Majestatea Sa regina Ana, de pioasă și măreață amintire, pe care eu am admirat-o și am stimat-o mai mult decât pe oricine din specia umană. Dar tu, sau al tău interpolator¹, ar fi trebuit să iei în considerare faptul că nu aceasta era înclinația mea, așadar, nu a fost decent să lauzi niciun animal din opera noastră înaintea stăpânului meu houyhnhnm.

Mai mult decât atât, faptul era în întregime fals, căci, din câte cunosc, fiind în Anglia o perioadă din domnia Majestății Sale, a guvernat printr-un prim-ministru; ba chiar prin doi miniștri succesiv, dintre care primul a fost lordul de Godolphin, iar al doilea, lordul de Oxford; așa

¹ Persoană care introduce, intercalează într-un text cuvinte sau fraze care nu aparțin originalului, pentru a-l explica, a-l completa etc. (n.red.).

că m-ai făcut să spun ceva ce nu a fost. La fel și în relatarea Academiei de Proiectare și cu mai multe pasaje din discursul către stăpânul meu houyhnhnm – fie ai omis anumite circumstanțe materiale, fie le-ai destrămat sau schimbat de așa manieră, încât abia îmi mai recunosc propria lucrare.

Când ți-am sugerat anterior ceva legat de asta într-o scrisoare, ai fost mulțumit să îmi răspunzi doar că îți era teamă să nu ofensezi; că cei de la putere urmăresc atent presa și sunt capabili nu doar să interpreteze, ci și să pedepsească orice pară a fi un *innuendo*² (cum cred că o numești tu). Dar cum ar fi putut, rogu-te, ceva ce am grăit cu atât de mulți ani în urmă și de la aproximativ cinci mii de leghe distanță, într-un alt regat, să se aplice oricărui dintre yahooi, despre care se spune acum că ar conduce turma – în special într-o vreme în care prea puțin mă gândeam la sau mă temeam de nefericirea de a trăi sub conducerea lor? Nu am eu dreptate să mă plâng, când tocmai acești yahooi erau cărați de houyhnhnmi într-un vehicul, ca și cum aceștia ar fi brute, iar ceilalți, creaturi raționale? Și, într-adevăr, a evita o priveriște atât de monstruoasă și detestabilă a fost unul dintre principalele motive ale retragerii mele de acolo.

Atât am considerat potrivit să îți spun în relație cu tine însuși și cu încrederea pe care ți-am acordat-o.

Vreau să mă plâng în continuare de propria nesăbuiță, căci m-am lăsat convins de rugămințile și raționamentele false din partea ta și a altora, cu totul contrar opiniei mele, să accept publicarea călătoriilor mele. Te rog să îți amintești cât de des te-am îndemnat să

² O remarcă sau aluzie, de obicei o insinuare sugestivă sau disprețuitoare (n.red.).

consideri, când insistai asupra binefacerii, că yahooii erau o specie de animale cu totul incapabile de evoluție prin percepție sau exemplu – ceea ce s-a și dovedit. Căci, în loc să văd corupția și toate abuzurile oprite cu desăvârșire, măcar pe această mică insulă, așa cum aveam motiv să mă aștept, după mai bine de șase luni de avertizare, nu văd să fi produs cartea mea măcar un singur efect conform intențiilor mele.

Am dorit să mă înștiințezi, printr-o scrisoare, când partidele și fracțiunile politice au dispărut; judecătorii au devenit învățați și drepecți; avocații, onești și modești, cu o urmă de bun-simț, iar piața Smithfield, încărcată cu piramide întregi de cărți de drept; educația tinerii nobilimi, cu totul transformată; doctorii, interziși; femelele yahoo abundă de virtute, onoare, adevăr și bun-simț; curțile și recepțiile marilor miniștri, sânguincios plivite și măturate; inteligența, meritul și studiul, recompensate; toți cei fără onoare din presa în proză sau în versuri, condamnați să se hrănească doar cu propriul bumbac și potolindu-și setea cu propria cerneală.

Pe aceste reforme, ca și pe mii de altele, am contat ferm la încurajarea ta; căci erau, într-adevăr, ușor deducibile din preceptele descrise în cartea mea. Și este clar faptul că șapte luni ar fi fost suficiente pentru ca fiecare viciu și nebulie a yahooilor să se corecteze, dacă natura lor ar fi fost capabilă de cea mai mică manifestare de virtute sau înțelepciune. Totuși, până acum ai fost departe de a-mi răspunde așteptărilor în oricare din scrisorile tale. Ba din contră, încarci poștașul în fiecare săptămână cu calomniile, chei, reflecții, memorii și părți secundare în care mă văd acuzat de reflecția asupra marilor oameni de stat, de degradarea naturii umane (căci încă au îndrăzneala de a o numi așa) și de abuzul asupra sexului femeiesc.

Găsesc, de asemenea, că scriitorii acelor tomuri nu se înțeleg între ei, căci unii nu îmi dau voie să fiu autorul propriilor călătorii, în timp ce alții mă fac autorul unor cărți care îmi sunt cu totul străine.

Găsesc și că editorul tău a fost atât de neglijent încât a încurcat zilele, greșind datele numeroaselor mele călătorii și reînțarceri, notând eronat atât anul, cât și luna, și ziua din lună. Și aud că manuscrisul original a fost cu totul distrus de la publicarea cărții mele. Nici eu nu mai am nicio copie rămasă. Ți-am trimis totuși corecturile mele, pe care le poți introduce de va exista a doua ediție; totuși, nu pot fi sigur de aceasta, așadar, mă încred că cititorii mei sinceri și chibzuiți vor socoti totul așa cum consideră de cuviință.

Aud că unii dintre yahooii noștri marinari găsesc limbajul meu marinăresc fie nepotrivit în multe părți, fie învechit. În privința asta nu am ce face. În primele mele călătorii, cât eram încă tânăr, am fost instruit de cei mai bătrâni marinari, astfel că am învățat să vorbesc la fel ca ei. Dar am aflat, de-atunci, că yahooii marinari sunt capabili, la fel ca și cei care trăiesc pe uscat, să își reinnoiască limba, care se schimbă de la an la an într-atât de mult încât, îmi amintesc că, la fiecare întoarcere în țara mea, vechiul lor dialect era atât de transformat, că abia reușeam să îl înțeleg pe cel nou.

Și observ, când orice yahoo vine din Londra, din curiozitate, să mă viziteze acasă, că niciunul din noi nu este capabil să își expună opiniile într-un mod inteligibil celuilalt.

Dacă ar fi ca reproșurile yahooilor să mă afecteze în vreun fel, m-aș putea plânge că unii dintre ei au atâta îndrăzneală încât să presupună că manuscrisul călătoriilor mele este o simplă ficțiune a creierului meu și că au mers

atât de departe, încât să dea de înțeles că houyhnhnmii și yahooii nu există, de fapt, altfel decât în calitate de cetățeni ai Utopiei.

Trebuie totuși să mărturisesc că despre oamenii din Lilliput, Brobdingrag (căci așa trebuia scris corect cuvântul, și nu în mod eronat Brobdingag) și Laputa nu am auzit niciodată de vreun yahoo atât de pretențios încât să conteste existența lor sau faptele pe care le-am relatat despre ei; pentru că adevărul convinge îndată fiecare cititor.

Și atunci, există oare mai puțin adevăr în relatările mele despre houyhnhnmi și yahooi când, ca un manifest despre aceștia din urmă, vedem că sunt mii și mii chiar în această țară, care se deosebesc de frații lor brute din ținutul houyhnhnmilor doar prin faptul că folosesc un soi de sporovăială și că nu umblă goi? Eu am scris pentru îndreptarea lor, nu pentru aprobarea lor. Lauda întregii lor rase mi-ar fi mai indiferentă decât nechezatul celor doi houyhnhnmi degenerați pe care-i țin în grajdul meu. Căci, în făptura lor, așa degenerați cum sunt, tot află niște virtuți fără urmă de viciu.

Oare aceste nefericite animale presupun că sunt atât de nesocotit încât să-mi apăr veridicitatea? Yahoo precum sunt, este totuși bine cunoscut în întregul ținut al houyhnhnmilor că, prin instruirea și exemplul ilustrului meu maestru, am fost capabil ca, în doi ani (deși, trebuie să mărturisesc, cu mare dificultate), să îndepărtez aceste infernale obiceiuri: minciuna, escrocheria, înșelăciunea, vorbitul în echivocuri, toate atât de bine înrădăcinate chiar în sufletul speciei noastre, mai ales al europenilor.

Mai am și alte reclamații de făcut, cu această ocazie supărătoare, însă mă abțin din a aduce mai multă tulburare atât mie, cât și ție. Mărturisesc liber că, de când

m-am întors ultima oară, unele corupții ale firii mele de yahoo au reînviat prin conversațiile cu doar câțiva din specia ta și cu membrii propriei familii, dintr-o necesitate inevitabilă. Altfel, nu aș fi întreprins un proiect atât de absurd precum reformarea rasei yahooilor în acest regat. Dar acum am terminat pentru totdeauna cu orice astfel de planuri vizionare.

2 aprilie 1727

PARTEA I. CĂLĂTORIE ÎN LILLIPUT

Capitolul I

Autorul oferă câteva informații despre el și familia sa. Primele îndemnuri de a călători. Naufragiază și înoată pentru a-și salva viața. Ajunge în siguranță pe țărmul unei țări numite Lilliput. Este luat prizonier și dus departe în ținut.

Tatăl meu avea o mică moșie în Nottinghamshire; am fost al treilea din cei cinci fii ai săi. M-a trimis la Colegiul Emanuel din Cambridge la vârsta de paisprezece ani, unde am locuit timp de trei ani și m-am dedicat îndeaproape studiilor; costurile pentru întreținerea mea, deși aveam o alocație foarte modestă, erau totuși prea mari pentru mica noastră moșie, astfel că am mers în ucenicie la domnul James Bates, un chirurg eminent din Londra, lângă care am rămas timp de patru ani.

Tatăl meu îmi trimitea când și când mici sume de bani, pe care le-am utilizat pentru a învăța navigație și alte lucruri din domeniul matematicii, utile celor care intenționează să călătorească, ceva ce eu am crezut mereu că îmi va fi sortit, mai devreme sau mai târziu.

Când am plecat de la domnul Bates, am mers la tatăl meu; acolo, cu ajutorul lui și al unchiului meu John, precum și al altor relații, am obținut patruzeci de lire și promisiunea a treizeci de lire pe an, ca să mă întrețin la Leyden; acolo am studiat fizica timp de doi ani și șapte luni, știind că îmi va fi utilă în călătoriile lungi.

Curând după întoarcerea mea din Leyden, am fost recomandat de bunul meu maestru, domnul Bates, să fiu chirurg pe corabia Swallow, sub comanda căpitanului

Abraham Pannel; cu el am continuat trei ani și jumătate, călătorind în Levant și în alte părți. Când m-am întors, am hotărât să mă stabilesc la Londra; domnul Bates, maestrul meu, m-a încurajat și prin el am fost recomandat mai multor pacienți. Am închiriat o parte dintr-o căsuță în Old Jewry și, fiind sfătuit să îmi schimb statutul, m-am căsătorit cu domnișoara Mary Burton, a doua fiică a domnului Edmund Burton, negustor de tricotaje pe strada Newgate, alături de care am primit zestre patru sute de lire.

Dar bunul meu maestru Bates a murit doi ani mai târziu și, pentru că eu aveam puțini prieteni, afacerea mea a început să scadă; iar conștiința nu mă lăsa să recurg la relele practici ale prea multora din breasla mea. Sfătuindu-mă, așadar, cu soția mea și câțiva dintre cunoscuții mei, am hotărât să plec din nou pe mare. Am fost, pe rând, chirurg pe două corăbii și am făcut numeroase călătorii, timp de șase ani, în Indiile de Est și de Vest, crescându-mi astfel averea.

Orele de răgaz le petreceam citind cei mai buni autori antici și moderni, căci mi se furniza întotdeauna un număr generos de cărți; iar când eram la țarm, observam manierele și obiceiurile oamenilor și le învățam limba. Toate acestea le făceam cu mare ușurință, prin puterea memoriei mele.

Ultima dintre călătoriile mele fiind mai puțin norocoasă, iar eu, istovit de călătoriile pe mare, m-am hotărât să rămân acasă, alături de soția și familia mea. Ne-am mutat din Old Jewry în Fetter Lane și, de acolo, în Wapping, sperând să găsec cerere pentru afacerea mea în rândul marinarilor; dar nu a mers prea bine. După ce am așteptat trei ani ca lucrurile să se lege, am acceptat o ofertă avantajoasă din partea căpitanului William

Prichard, care deținea corabia *Antelope* și urma să facă o călătorie în Marea Sudului. Am ridicat pânzele din Bristol, pe 4 mai 1699, iar călătoria noastră a fost, la început, foarte prosperă.

Nu ar fi potrivit, din anumite motive, să încarc cititorul cu amănuntele aventurilor noastre în acele mări; este îndeajuns să menționez că, în trecerea noastră de acolo către Indiile de Est, am fost mânați de o furtună violentă în nord-vestul ținutului Van Diemen. Măsurând, am observat că ne aflam la 30 de grade și două minute latitudine sudică. Doisprezece membri ai echipajului nostru muriseră din cauza muncii grele și a mâncării stricate; ceilalți erau foarte slăbiți. Pe 5 noiembrie, când începea vara prin aceste părți, pe o vreme cețoasă, marinarii au zărit o stâncă la distanță de jumătate de cablu față de corabie; dar vântul era atât de puternic, încât ne-a aruncat direct în ea, iar corabia s-a rupt pe loc.

Șase dintre oamenii echipajului, printre care și eu, lansând barca la apă, am reușit să ne îndepărtăm de corabie și de stâncă. Am vâslit, după socotelile mele, cam trei leghe, până când nu am mai avut putere, fiind deja istoviți de munca de pe corabie. Am incredințat, așadar, soarta noastră valurilor, iar, după numai vreo jumătate de ceas, barca noastră a fost răsturnată de o neașteptată rafală dinspre nord. Ce s-a ales de companiile mele din barcă, de cei care reușiseră să se salveze pe stâncă sau rămăseseră pe vas nu pot spune; dar am convingerea că au pierit cu toții.

Cât despre mine, am înotat în voia sorții, fiind împins înaintea de vânt și maree. De multe ori am lăsat picioarele în jos, încercând zadarnic să ating fundul; dar, când eram aproape sfârșit și nu mai aveam putere să lupt, am ajuns în apă de înălțimea mea; de-acum, și furtuna se domolise.

Panta era atât de lăină, încât am mers aproape o milă până am ajuns la mal, lucru care s-a întâmplat pe ora la opt seara, presupun.

Am înaintat apoi aproape jumătate de milă, dar nu am găsit nici urmă de case ori locuitori; sau eram atât de slăbit, că nu i-am observat. Eram extenuat și, mai mult de-atât, arșița și o jumătate de pahar de coniac pe care l-am băut la plecarea de pe corabie m-au toropit cu totul.

M-am întins pe iarbă, care era scurtă și moale, și am dormit mai adânc decât îmi amintesc să fi dormit vreodată – după socoteala, mea, vreo nouă ore; căci, la trezire, tocmai se lumina de ziuă. Am încercat să mă ridic, dar nu mă puteam mișca. Eram întins pe spate și mi-am descoperit mâinile și picioarele strâns legate de pământ, pe fiecare parte; iar părul meu, care era lung și des, era legat în același mod. Am simțit și numeroase legături subțiri pe tot corpul, de la subsuori până la coapse. Puteam privi doar în sus; soarele a început să ardă, iar lumina îmi supăra ochii. Auzeam un zgomot nedeslușit undeva în apropiere, dar, din poziția în care mă aflam, nu vedeam decât soarele. Numai decît, am simțit o vietate mergând pe piciorul meu stâng, înaintând ușurel peste pieptul meu, aproape ajungând sus, pe bărbie. Atunci, privind în jos cât de mult puteam, am văzut că vietatea era un omuleț înalt de nici șase inchi³, cu un arc și o săgeată în mâini, și o tolă în spate. Curând, am simțit cel puțin alți patruzeci la fel (după estimarea mea), urmându-l pe primul. Am fost uluit și am strigat atât de tare, că au fugit cu toții, înspăimântați; iar unii dintre ei, după cum mi s-a spus mai târziu, s-au rănit grav sărind de pe corpul meu și căzând pe pământ. Totuși, au revenit îndată, iar unul dintre ei,

³ Aproximativ 15 centimetri. Un inch are 2,54 centimetri (n.red.).

care se aventurase atât de sus încât îmi văzuse chipul întreg, ridicând mâinile și ochii cu admirație, a chiuit cu o voce stridentă, dar distinsă: *Hekinah degul!* Ceilalți au repetat cuvintele de câteva ori, dar pe atunci nu cunoșteam semnificația acestora. Am rămas în tot acest timp întins, într-o stare de mare neliniște, după cum poate bănuși și cititorul.

În final, zbătându-mă să mă eliberez, am avut norocul să rup firele cu care eram legat și să smulg țărșii care-mi țineau brațul stâng imobilizat la pământ; apoi, ridicându-l în fața ochilor, am descoperit metodele folosite pentru a mă lega și, în același timp, smucindu-mi cu putere capul (ceea ce mi-a provocat o durere groaznică), am slăbit puțin sforile care-mi țineau părul pe partea stângă, astfel că am reușit să întorc capul doar cu vreo doi inchi.

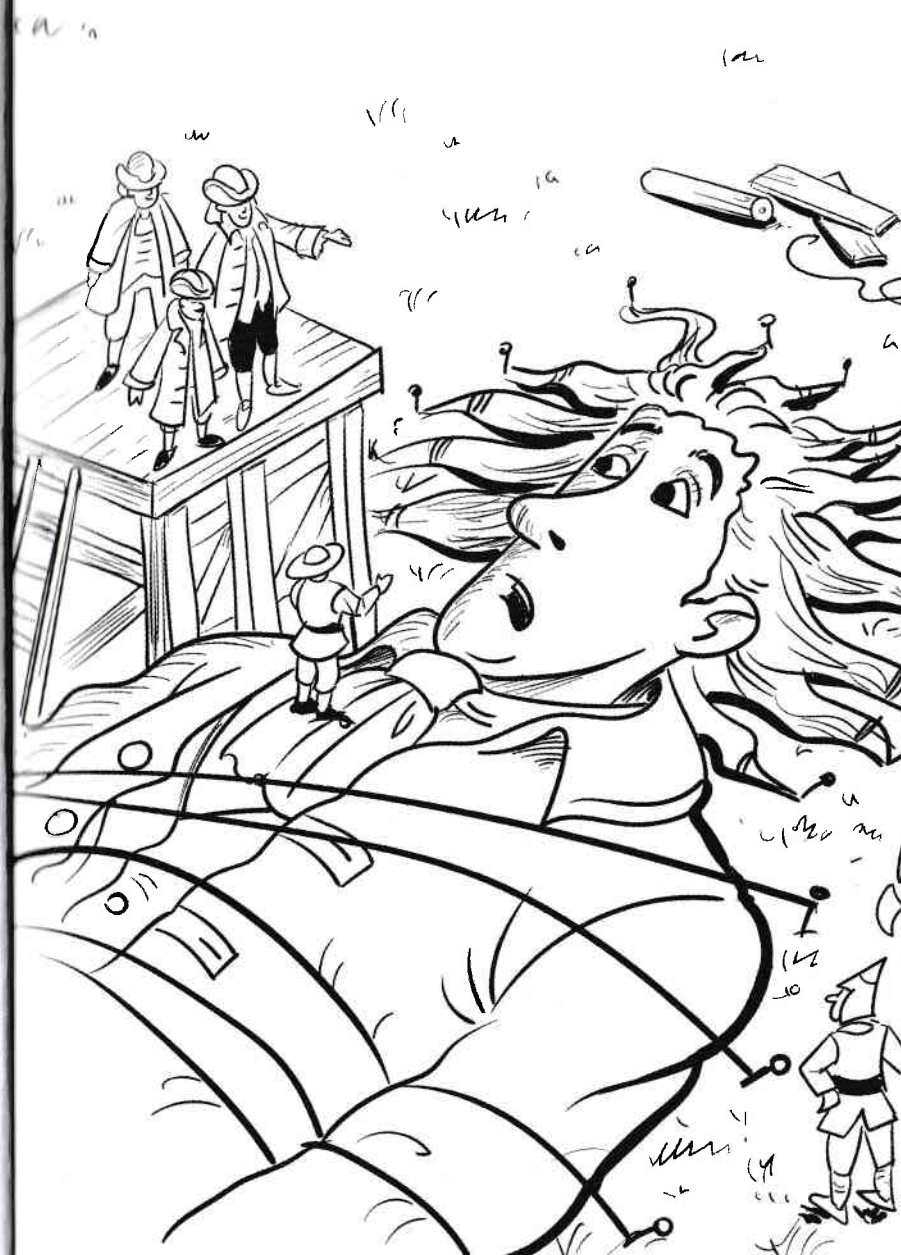
Dar creaturile au fugit din nou, înainte să le pot prinde; atunci am auzit un țipăt grozav cu un accent foarte strident și, când acesta a încetat, l-am auzit pe unul dintre ei strigând tare *Tolgo phonac!*; moment în care am simțit peste o sută de săgeți descărcate asupra brațului meu stâng, care m-au înțepat precum tot atâtea ace. Pe lângă asta, au lansat un nou atac din aer, precum facem noi cu bombele în Europa, din care unele cred că au aterizat pe corpul meu (deși nu le-am simțit) și câteva pe față, pe care am acoperit-o imediat cu mâna stângă. Când ploaia de săgeți s-a oprit, gemeam în agonie și durere; am reînceput să lupt încercând să mă eliberez, când au lansat un nou atac, mai puternic decât primul, unii dintre ei încercând să mă împungă cu sulițele pe toate părțile. Dar, din fericire, eram îmbrăcat într-o jachetă din piele de bivol, pe care nu au putut-o străpunge.

Am considerat că cel mai prudent ar fi să rămân nemișcat până la căderea nopții când, mâna mea stânga fiind deja dezlegată, mă puteam elibera ușor. Cât despre localnici, aveam motive să cred că îmi pot măsura puterea cu cea mai mare oștire pe care ar putea-o ridica împotriva mea, dacă erau toți de statura celui pe care îl văzusem. Dar soarta avea alte planuri pentru mine. Când au observat că stau liniștit, omuleții au încetat să mă mai atace cu săgeți; dar, după zgomotul pe care-l auzeam, știam că sunt tot mai mulți. Iar în dreptul urechii drepte, la distanță de vreo patru yarzi⁴ de mine, am auzit vreme de mai mult de un ceas ciocănituri, asemenea aceloră făcute de oameni la lucru. Întorcând capul într-acolo, atât cât îmi permiteau sforile și țărșii, am văzut ridicată o scenă cam la un picior⁵ și jumătate deasupra pământului, ce putea ține patru localnici, cu două sau trei scări pentru a urca pe ea: de pe această scenă, unul dintre omuleți, care părea a fi o persoană de vază, mi-a ținut un lung discurs, din care nu am înțeles nici măcar o silabă. Ar fi trebuit să amintesc faptul că, înainte de a-și începe discursul, personajul principal a strigat de trei ori *Langro de hul san* (aceste cuvinte, precum și cele auzite înainte, mi-au fost mai apoi repetate și explicate).

Imediat, cam cincizeci dintre localnici au venit și au tăiat firele care îmi țintuiau partea stângă a capului, ceea ce mi-a oferit libertatea de a-l întoarce spre dreapta și a-l observa pe cel care vorbea și gesturile acestuia. Părea a fi de vârstă mijlocie și era mai înalt decât toți cei trei care-l însoțeau, dintre care unul, un paj care-i ținea trena, era

⁴ Un yard are 0,91 metri (n.red.).

⁵ Un picior are aproape 30,5 cm (n.red.).

puțin mai înalt decât degetul meu mijlociu. Ceilalți doi stăteau de o parte și de alta fiecare, pentru a-l sprijini.

Vorbea ca un orator înnăscut și am putut observa în discursul lui mai multe părți cu amenințări, iar altele cu promisiuni, milă și bunătate. Am răspuns în câteva cuvinte, dar în cel mai supus mod cu putință, ridicând mâna stângă și ochii spre soare, ca și când îl chemam să-mi fie martor; și, fiind aproape sfârșit de foame, căci ultima mea masă fusese cu mai multe ore înainte să părăsesc corabia, nevoia naturală a pus într-atât de puternic stăpânire pe mine încât, nemaiputând răbda (probabil împotriva regulilor stricte ale decenței), mi-am dus degetul de mai multe ori către gură, ca să le dau astfel de înțeleles că voiam de mâncare.

Hurgo (căci așa numeau ei marii domni, după cum am aflat mai târziu) m-a înțeles foarte bine. A coborât de pe scenă și a poruncit ca mai multe scări să fie așezate pe fiecare parte a corpului meu, iar pe acestea mai bine de o sută de localnici au urcat și au venit spre gura mea, încărcăți cu coșuri pline cu carne, ce le fuseseră oferite și trimise din porunca regelui, atunci când acesta aflase de existența mea.

Am observat că era carnea mai multor animale, pe care însă nu le puteam deosebi după gust. Erau bucăți de spate, picioare și pulpe asemenea celor de oaie, foarte bine aseasonate, dar mai mici decât aripile unei ciocârlii. Îmbucam câte două-trei dintr-o înghițitură și câte trei pâini deodată, mici precum gloanțele unei muschete. M-au hrănit cât de grabnic puteau, minunându-se de o mie de ori, uimiți de mărimea mea și de foamea nestăvilită.

Le-am făcut apoi un alt semn, cum că voiam să beau. Și-au dat seama, după cum mâncasem, că o cantitate

mică nu îmi va ajunge; și, fiind un popor ingenios, au tras cu un scripete, cu mare îndemănare, unul dintre cele mai mari butoaie ale lor, apoi l-au rostogolit către mâna mea și l-au destupat. L-am sorbit dintr-o înghițitură, cu mare ușurință, căci nu era nici cât o jumătate de pahar, și aducea a un vin slab de Burgundia, dar mult mai gustos. Mi-au adus încă un butoi, pe care l-am băut în același fel și am făcut semn că mai vreau; dar nu mai aveau.

În timp ce eu săvârșeam aceste minuni, ei chiuiau de bucurie și dansau pe pieptul meu, repetând de mai multe ori ceea ce spusese și la început, *Hekinah degul*. Mi-au făcut semn să arunc cele două butoaie, prevenind mai întâi oamenii de jos ca să se ferească, strigând tare *Borach mevolah*. Iar la vederea butoaielor în aer au strigat la unison *Hekinah degul*. Mărturisesc că am fost deseori ispășit, în timp ce ei se plimbau încolo și-ncoace peste trupul meu, să-i prind pe primii patruzeci-cincizeci care-mi picau în mână și să-i zdrobesc de pământ. Dar amintirea a tot ce pățimisem, și nu era probabil cel mai mare rău pe care mi-l puteam face, precum și promisiunea de onoare pe care le-o făcusem – căci astfel vedeam eu purtarea mea supusă – au alungat curând aceste gânduri. Mai mult, consideram acum că aveam o obligație, prin legea ospitalității, față de oamenii care mă trataseră cu atâta cheltuială și mărinimie. Totuși, în mintea mea, nu puteam să nu fiu uluit de îndrăzneala pe care-o arătau acești mărunți muritori, care se aventuraseră să urce și să meargă pe corpul meu, în timp ce eu aveam o mână liberă, fără să tremure la vederea unei creaturi imense, cum trebuie să le fi părut eu lor.

După o vreme, când au văzut că nu mai ceream carne, a apărut în fața mea un membru de rang înalt de la Curtea Majestății Sale Imperiale.

Excelența Sa, după ce a urcat pe partea mai subțire a piciorului meu drept, a înaintat către chipul meu, escortat de vreo doisprezece oameni de-ai săi; apoi, dovedindu-și identitatea printr-o misivă cu sigiliu regal pe care a pus-o drept în fața ochilor mei, a vorbit timp de zece minute fără vreo urmă de mânie, însă cu un soi de hotărâre, adesea arătând cu degetul înainte, direcție în care, după cum am aflat mai târziu, se afla capitala țării, la cam o jumătate de milă⁶ distanță; acolo hotărâse Majestatea Sa în consiliu că trebuie să fiu transportat. Am răspuns în câteva cuvinte, dar fără rost, și am făcut un semn cu mâna care-mi era liberă, punând-o peste cealaltă (pe deasupra capului Excelenței Sale, de teamă să nu-l rănesc pe el sau suita ce-l însoțea) și apoi peste capul și corpul meu, pentru a-i da de înțeles că doream să fiu liber.

A părut să mă înțeleagă destul de bine, căci a dat din cap dezaprobat și și-a așezat mâna într-o poziție care să-mi arate că e musai să fiu dus acolo ca prizonier. Totuși, a făcut și alte semne, prin care să-mi dea de înțeles că voi primi destulă mâncare și băutură și că voi fi tratat foarte bine. Văzând acestea, m-am gândit iarăși la a-mi rupe legăturile; dar iarăși, simțind vârful săgeților pe fața și pe mâinile mele, care erau acum pline de bășici, cu multe săgeți încă înfipite în piele, și văzând, de asemenea, că numărul inamicilor mei crescuse, le-am fâgăduit prin gesturi că pot face cu mine orice poftesc. Astfel, *hurgo și* suita lui s-au retras, cu multă politețe și voie bună.

Nu mult după aceea, au strigat cu toții laolaltă, repetând de mai multe ori cuvintele *Peplom selan*. Am simțit atunci un mare număr de omuleți pe partea stângă, slăbind sforile suficient cât să mă întorc pe partea dreaptă

⁶ O milă are 1,61 kilometri (n.red.).

și să mă ușurez, ceea ce am și făcut, spre marea uimire a micilor oameni care, bănuind după mișcările mele ce aveam de gând să fac, au fugit imediat spre stânga și spre dreapta, ferindu-se de torentul furtunos ce cădea cu mare zgomot din mine.

Dar, înainte de asta, mi-au uns fața și amândouă mâinile cu un soi de alifie foarte plăcută la miros, care în câteva minute m-a vindecat de toată usturimea provocată de săgețile lor. Aceste circumstanțe, precum și revigorarea primită prin ospăț și vin, care au fost îndestulătoare, m-au îmbiat la somn. Am dormit aproximativ opt ore, după cum am fost mai târziu încredințat. Și nu-i de mirare, căci medicii, la ordinul împăratului, îmi strecuraseră o licoare de dormit în butoaiile cu vin.

Se pare că, încă din primul moment al descoperirii mele dormind pe pământ, după naufragiu, împăratul primise veste despre aceasta printr-un sol și hotărâse în consiliu că trebuie să fiu legat în maniera pe care am descris-o (ceea ce s-a făcut noaptea, pe când eu dormeam), să mi se trimită carne și vin din plin, iar o mașinărie să fie pregătită pentru a mă transporta către capitală.

Această decizie poate părea deosebit de periculoasă și, totodată, plină de curaj, și sunt convins că niciun monarh de prin Europa n-ar fi îndrăznit să facă la fel într-o ocazie similară; totuși, în opinia mea, acțiunile lor au fost pe cât de prudente, pe atât generoase, căci, de-ar fi încercat să măucidă cu lăncile și săgețile lor cât timp dormeam, m-aș fi trezit îndată și, cu furie nestăpânită și putere înzecită, aș fi rupt legăturile care mă țineau, iar ei, nefiind în măsură să se apere, cunoșteau de pe acum că nu le-aș fi arătat milă.

Acești oameni sunt excelenți matematicieni și au atins desăvârșirea în mecanică prin exemplul și

încurajarea împăratului, care este un mare protector al învățaturii. Împăratul are mai multe vehicule fixate pe roți, pentru transportul copacilor și al altor greutăți mari. Construiește adesea cele mai mari corăbii, unele dintre ele ajungând la nouă picioare lungime, în pădurile unde se găsesc copaci cu lemn bun de cherestea, apoi le transportă cu aceste vehicule trei sau patru sute de yarzi până la mare. Cinci sute de dulgheri și ingineri au fost puși imediat la muncă, să construiască cel mai mare vehicul pe care l-au avut vreodată.

Era o structură de lemn ridicată la vreo trei inchi de pământ, lungă cam de șapte picioare și lată de patru, ce se deplasa pe douăzeci și două de roți. Strigătul pe care îl auzisem a fost la sosirea acestei mașinării care, pare-se, a pornit la patru ore de când ajunsesem eu acolo. A fost adusă aproape și aliniată cu corpul meu întins pe pământ. Dar cea mai mare greutate era să mă ridic și să mă așez în acest vehicul. Optzeci de stâlpi au fost ridicați cu acest scop, fiecare de un picior înălțime, iar corzi foarte puternice, de mărimea unor sfori, au fost prinse cu cârlige de numeroase bandaje pe care muncitorii le înfășuraseră pe gâtul, mâinile, corpul și picioarele mele. Nouă sute dintre oamenii cei mai puternici au fost trimiși să tragă aceste corzi prin numeroase scripete fixate de stâlpi; iar astfel, în mai puțin de trei ore, am fost ridicat și aruncat în vehicul, unde am fost iarăși legat strâns.

Toate acestea mi s-au povestit, căci, în timp ce operațiunile se desfășurau, eu eram cufundat într-un somn adânc, produs de somniferul pus în băutura mea. O mie cinci sute dintre caili cei mai mari ai împăratului, fiecare înalt de cam patru inchi și jumătate, au fost înhămați pentru a mă duce către metropola care, precum am spus, se afla la o jumătate de milă distanță.

La vreo patru ore de când începuse călătoria noastră, am fost trezit de o întâmplare nemaipomenită: transportul se oprise pentru o vreme, pentru ca ceva ce nu funcționa să fie reparat, iar, în tot acest timp, doi sau trei localnici dintre cei mai tineri au avut curiozitatea să vadă cum arătam când dormeam; au urcat în vehicul și, înaintând foarte subtil către fața mea, unul dintre ei, ofițer al gărzilor, a introdus vârful ascuțit al sabiei sale destul de adânc în nara mea stângă, ceea ce mi-a gădilat nasul ca un pai și m-a făcut să strănut puternic; asta i-a făcut pe omuleți să zboare cât colo, iar eu am aflat abia după trei săptămâni ce mă trezise atât de brusc.

Am mers întins apoi tot restul zilei, iar noaptea m-am odihnit cu câte cinci sute de gărzi păzindu-mă pe fiecare parte, jumătate cu torțe, jumătate cu arcuri și săgeți gata să tragă de m-aș fi mișcat. De dimineață, ne-am continuat marșul și am ajuns la o distanță de două sute de yarzi de oraș pe la prânz. Împăratul cu întreaga sa Curte au venit să ne salute; dar marii lui ofițeri nu ar fi permis sub nicio formă ca Majestatea Sa să se pună în pericol urcând pe corpul meu.

În locul unde ne-am oprit era un templu antic, crezut a fi cel mai mare din întregul regat; însă, fiind pângărit cu mai mulți ani în urmă de o crimă ce se petrecuse acolo, era acum considerat profanat și fusese deci oferit spre folosință comună, iar toate ornamentele și mobilele fuseseră îndepărtate. În acest edificiu se hotărâse că voi locui.

Marea poartă îndreptată spre nord era înaltă cam de patru picioare și largă de aproape două, astfel încât mă puteam ușor strecura prin ea. De fiecare parte a porții se afla câte o mică fereastră, la nici șase inchi de pământ: în cea de pe partea stângă, fierarul regelui bătuse nouăzeci

și unu de lanțuri, asemănătoare ca model și dimensiuni celor ce atârnă la ceasurile doamnelor în Europa, care erau ferecate de piciorul meu stâng cu treizeci și șase de lacăte.

Dincolo de acest templu, de cealaltă parte a drumului principal, la douăzeci de picioare distanță, se afla un turn de cel puțin cinci picioare înălțime. Acolo a urcat împăratul împreună cu lorzii cei mai de seamă de la Curtea sa, pentru a mă putea privi după cum mi s-a spus, căci eu nu îi puteam vedea pe ei. S-a socotit că peste o sută de mii de locuitori au ieșit din oraș pentru a face la fel; dar, în ciuda gărzilor mele, cred că, în mai multe rânduri, erau nu mai puțin de zece mii de omuleți urcați simultan pe corpul meu, cu ajutorul scărilor.

Dar, curând, a fost dată o proclamație care interzicea aceasta sub pedeapsa cu moartea. Când muncitorii au considerat că era imposibil să mă eliberez, au tăiat toate sforile cu care eram legat și atunci m-am ridicat, fiind în cea mai dezolantă dispoziție din viața mea. Dar zgomotul și uimirea oamenilor la vederea mea ridicându-mă și mergând nu pot fi exprimate.

Lanțurile care îmi țineau legat piciorul stâng erau cam de doi yarzi lungime și îmi permiteau nu doar libertatea de a merge înainte și înapoi într-un semicerc, dar, fiind fixat la patru inchi de poartă, puteam, de asemenea, intra și întinde complet în interiorul templului.

Capitolul II

Împăratul din Lilliput, însoțit de câțiva dintre nobili, sosește să vadă autorul încătușat. Descrierea persoanei și a manierelor împăratului. Învățați numiți să-i predea autorului limba lor. Acesta câștigă simpatie prin firea sa blândă. Îi sunt cercetate buzunarele, iar sabia și pistoalele îi sunt confiscate.

Când m-am văzut pe picioarele mele, am privit în juru-mi către o imagine care, trebuie să mărturisesc, întrecea orice mi-a fost dat să văd în întreaga mea viață. Ținutul din jur arăta ca o mare grădină, iar câmpurile sale, care aveau fiecare vreo patruzeci de picioare pătrate suprafață, păreau jardiniere de flori. Aceste câmpuri se amestecau cu păduri întinse pe câte o jumătate de prăjină⁷, iar cei mai înalți copaci, după cum am putut judeca, păreau să aibă șapte picioare înălțime. Am privit spre dreapta către cetatea ce părea desprinsă din decorul pictat al unui teatru.

De ceva ore, mă simțeam extrem de presat de necesitățile naturii și nu e de mirare, căci trecuseră aproape două zile de când nu le dădusem curs. Eram frământat de rușine și, în același timp, de nevoia tot mai urgentă. Cel mai la îndemână lucru pe care am găsit să-l fac a fost să intru în casa mea, ceea ce am și făcut și, închizând poarta după mine, am mers cât de departe îmi îngăduiau lanțurile și m-am descărcat de greaua povară. Dar aceasta a fost singura dată când m-am făcut vinovat de o asemenea faptă necurată, pentru care pot doar spera ca sinceurul meu cititor să îmi arate cătuși de puțină înțelegere,

⁷ Veche unitate de măsură echivalentă cu cca șase metri (n.red.).